

Zákonem o úlevách při přijímání legionářů do státních úřadů č. 282/1919 Sb. byla vláda zmocněna, aby stanovila zásady, dle nichž příslušníkům československých zahraničních vojsk (legionářům) mohou býti dány dispense od všeobecně platných formálních podmínek pro dosažení různých státních úřadů, pokud žadatel skutečně odborně vyhovuje (na př. co do výšky těla, věku, stavu, formálního průkazu o předeslaných studiích). Zákon o propůjčování míst legionářům č. 462/1919 Sb. v § 7 odst. 4 stanovil, že úlevy poskytnuté legionářům na základě zákona č. 282/1919 Sb. při přijímání do státních úřadů platí i pro přijímání do jiných služeb v § 4 zákona uvedených (srov. i čl. III. nař. č. 202/1922 Sb.). V posléz uvedeném předpisu mluví se o místech ve službách zem., okr. a obec. úřadů atd. a sluší proto předpisy o úlevách legionářů při přijímání do služeb státních úřadů vztahovati i na služby u obecních úřadů. Mýlí se proto stížnost, má-li zato, že se předpisy o úlevách co do formálních podmínek pro dosažení státních úřadů vztahují jen výlučně na služby státní a nikoli na služby u obecních úřadů. Předpis § 1 nař. č. 12/1921 Sb. ustanovuje, že pro dosazení legionářů v úřad je potřebí povolení ústředního úřadu, jestliže legionář překročil 45. rok věku a nebyl dosud ve státní službě. Posunul tedy hranici věkovou u legionářů i pro přijímání do služeb u obecních úřadů do 45. roku věku, což znamená, že je uchazeč-legionář co do věku až do 45 let způsobilým uchazečem o místo obecního úředníka, i když by pozitivní předpis hranici věkovou určoval jinak. Namítá-li za tohoto stavu práva stížnost, že předpisu § 1 nař. č. 12/1921 Sb. nemohl žal. úřad použití k ospravedlnění obsazení místa zúč. stranou proto, že neodpovídala výslovné podmínce konkursní v příčině věkové hranice, nemohl ji uznati soud důvodnou, neboť podmínku konkursu, že uchazeči o místo městského tajemníka v Prachaticích mají býti ne starší 35 roků, sluší vykládati jen v souvislosti s ustanovením § 1 cit. vlád. nař. č. 12/1921 Sb. Lze tedy právem usuzovati, že podmínka konkursu v příčině věkové hranice týkala se jen normálních případů uchazečů-nelegionářů, že však nevylučovala případný vyšší věk uchazeče-legionáře, pokud nepřesahoval hranici normovanou platným speciálním předpisem. Ale pak nelze viděti, překročení této podmínky v tom, že vládní komisař při obsazování místa městského tajemníka přidržel se ustanovení § 1 cit. již vlád. nař., a není tu tedy ani nezákonnosti, pro kterou by mohlo býti toto propůjčení místa žal. úřadem zrušeno.

Č. 14.017.

Stavební právo. — Řízení před nss: I. Jde-li o zjištění skutečností pro rozhodnutí závažných, je stavební úřad vyšší stolyce, chce-li změnit podmínky stavebního konsensu, za okolností povinen provést dříve šetření za účasti stran. — **II.** Není podstatnou vadou řízení, jestliže se úřad v naříkaném rozhodnutí výslovně nezminil

o námitce, která je podle koncentrační zásady, ovládající podle § 35 čes. stav. řádu povolovací řízení stavební, prekludována proto, že nebyla přednesena při stavební komisi, ač se tak mohlo státi.

(Nález z 15. prosince 1937 č. 4309/35-5.)

V ě c: Karel K. v Počáplech (adv. Dr. Vratislav Doležal z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 2. května 1935 o stavebním povolení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y. Nař. rozhodnutím potvrdil zem. úřad v Praze v pořadí instančním výměr obec. úřadu v Počáplech z 24. srpna 1935, kterým Otakaru P. bylo uděleno stavební povolení ke stavbě prádelny u domu čp. 124 v Počáplech za podmínek tam uvedených, mimo jiné, aby vyhověno bylo st-li jako sousedovi, aby nebyl obtěžován kouřem vycházejícím z komínu prádelny. Tuto podmínku doplnil zem. úřad tím, že uložil stavebníku, aby komín ten nastavil plechovým nástavcem 3 m vysokým, řádně zakotveným a zajištěným. Při tom pak ještě vyslovil, že v případě, kdyby přes toto opatření nastalo v budoucnosti obtěžování kouřem pro okolí, zůstává stavebnímu úřadu I. stolice vyhrazeno, aby vzhledem k ustanovení posl. odstavce § 85 čes. stav. řádu nařídil stavebníku provedení dalších potřebných úprav komínu.

O stížnosti vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost a vadnost řízení, uvažoval nss takto:

Soud zkoumal bedlivě, jaká křivda byla st-li nař. rozhodnutím vlastně způsobena. St-l účastnil se 3. dubna 1934 stavební komise o zřízení prádelny při domě čp. 124 v Počáplech. Jediná námitka, kterou vznesl, je v protokole o komisi sepsaném a st-lem podepsaném zapsána takto: »Karel K. namítá proti postavení komínu v obavě, že kouř z něho vycházející bude ho jak v bytě tak v nádvoří obtěžovati«.

Ve stavebním povolení daném stavebníku úřadem I. stolice byla tato námitka vyřízena tímto obratem: »bude vyhověno mezujícímu sousedu Karlu K., jako st-li, by nebyl obtěžován kouřem«. Toto vyřízení námitky st-lovy, které jest ovšem nedostatečné, (neboť je zcela bezobsažné), bylo v nař. rozhodnutí doplněno (ve smyslu § 80 spr. řádu) přesným příkazem, aby komínna prádelně byl opatřen plechovým nástavcem aspoň 3 m vysokým a řádně zakotveným. K tomu byla připojena výhrada, v níž se pro případ, že by přes nařízené opatření nastalo v budoucnosti obtěžování kouřem pro okolí, vyhrazuje stavebnímu úřadu I. stolice, aby nařídil stavebníku provedení dalších potřebných úprav komínu.

Z toho je patrné, že žal. úřad námitce st-lově vznesené při komisi snažil se vyhověti tím, že nařídil stavebníku zařízení, jež žal. úřad podle svých odborných znalostí považoval za dostatečná, nadto však pro případ, že by přece nepřístupné obtěžování kouřem se dostavilo, vyhradil ve smyslu § 85 stav. řádu potřebná opatření, takže st-li zůstalo zachováno oprávnění domáhati se dalšího zásahu stavebního úřadu, kdyby obtěžování kouřem nastalo přes opatření žal. úřadem nařízené.

Ale st-1 cítí se nicméně zkrácen ve svých právech a jeho písemná stížnost formuluje řadu námitek. Autor stížnosti přehlédl však při formulaci námitek dvě hlavní zásady procesní, a to předně zásadu koncentrační, jež podle § 35 stav. řádu ovládá povolovací řízení stavební a podle níž jsou prekludovány všechny námitky, které při stavební komisi předneseny nebyly, ač zde předneseny býti mohly, a za druhé zásadu vyslovenou v § 5 zákona o nss, podle které nelze v řízení před nss vznášeti námitky, jež v řízení správním vzneseny nebyly, ač zde býti mohly vzneseny.

Řídě se těmito ustálenými a judikaturou důsledně uznávanými zásadami, soud musil ponechat stranou jednak všechny námitky proti projektu a proti složení stavební komise, jež nebyly předneseny při stavební komisi, jednak všechny námitky proti rozhodnutí I. a II. stolice, jež nebyly uplatněny v odvoláních z těchto dvou rozhodnutí.

Po vyloučení těchto nepřipustných námitek zbývá z námitek nezákonnosti nejprve ona, v níž se vytýká, že stavební povolení bylo uděleno pro stavbu již hotovou. Lze-li tuto námitku ve stížnosti vskutku nalézt, pak je její obsah ve zřejmém rozporu se zněním stav. řádu, který v § 127 odst. 2 výslovně dodatečně povolení stavby zřízené bez povolení zásadně připouští. Chce-li však stížnost, dovolávajíc se (ovšem zcela nemístně) nálezu Boh. A 5832/26, říci, že stavební povolení bylo uděleno neprávem se zpětnou platností, pak je tato výtka v rozporu s obsahem stavebního povolení, v němž není ani zmínky o tom, že toto povolení se uděluje ex tunc, to je v tom smyslu, že stavba má se považovati za povolenou ne teprve ode dne, kdy stavební povolení bylo uděleno, nýbrž již ode dne jejího zřízení. Neobsahuje-li však stavební povolení této zmínky, pak působí samozřejmě ex nunc, to jest ode dne, kdy udělení povolení stavebního nabylo právní moci, takže řečená námitka je bezpodstatná.

Kromě této právě probrané námitek lze za přípustnou uznati nejvýše ještě námitku, v níž se vytýká, že žal. úřad porušil zásadu slyšení stran, nesděliv st-li před svým rozhodnutím, jakým způsobem hodlá stavební konsens doplniti ve příčině úpravy komínu. V zásadě lze připustiti, že stavební úřad vyšší stolice, chce-li změnit podmínky stavebního konsensu, je za určitých okolností povinen provést dříve šetření za účasti stran, zejména jde-li o zjištění skutečností pro rozhodnutí závažných. Stížnost však omezuje se jen na zcela povšechně drženou procesní námitku a neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, která by zvláštního zjištění vyžadovala, ba ani nenamítá, že nařízená úprava komínu nedostačuje.

Námitkou obsaženou teprve v odvolání st-lově k žal. úřadu, kterou st-1 se domáhal toho, aby »komín v označeném místě byl zakázán«, a jež obsahově není totožná s námitkou uplatněnou při komisi, nemohl se žal. úřad věcně zabývat, neboť, nebyvši vznesena při komisi, je podle svrchu zmíněné zásady koncentrační prekludována. Jestliže však se žal. úřad v nař. rozhodnutí o této prekludované námitce výslovně nezminil, nelze v tom shledávati vytýkanou p o d s t a t n o u vadu řízení ve smyslu § 6

zákona o nss. Proto je bezdůvodná i námitka vadnosti řízení, vytýkající, že nař. rozhodnutí není řádně odůvodněno z té příčiny, že neobsahuje důvodů o zamítnutí právě dotčené prekludované námítky.

Č. 14.018.

Mimořádná opatření. — Řízení správní: I. I když min. obchodu rozhoduje o žádostech za povolení dovozu kinematografických filmů podle volné úvahy správním předpisem neomezené, není oprávněno, aby generálním způsobem omezovalo zájemníky v možnosti ucházeti se o takové dovozní povolení. — II. Vyhláška min. průmyslu, obchodu a živností z 22. ledna 1935, uveřejněná v Úředním listě republiky Československé z 24. ledna 1935, nemá povahu obecně závazné právní normy.

(Nález z 15. prosince 1937 č. 6785/35-5.)

V ě c: Artur F. v Praze (adv. Dr. Vilém Glaser z Prahy) proti rozh. min. obchodu z 25. září 1935 o zápisu do seznamu filmových dovozců.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Min. obchodu rozhodnutím z 25. září 1935 nevyhovělo na základě dobrozdání poradního sboru z 3. září 1935 st-lově žádosti z 19. února 1935 o zápis do seznamu filmových dovozců pro sezonu 1935/36.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Nař. rozhodnutím odepřel žal. úřad vyhověti st-lově žádosti o zápis do seznamu filmových dovozců pro sezonu 1935/36. Stížnost naproti tomu namítá, že žal. úřad tímto správním aktem konstituuje stav zákonem nezaložený, tvoře de facto koncesi pro živnost dovozu filmů. Stížnost jest odůvodněná. V zákoně z 24. června 1920 č. 418 Sb. o úřadu pro zahraniční obchod, ani ve vlád. nař. z 13. července 1920 č. 442 Sb., kterým se upravuje zahraniční obchod a provádí cit. zákon, není ustanovení, podle kterého by min. průmyslu, obchodu a živností, jež podle § 2 zákona z 19. ledna 1922 č. 25 Sb. vykonává oprávnění a funkce příkázané úřadu pro zahraniční obchod cit. zákonem č. 418/1920 Sb. a provádějícím je vlád. nař., bylo povoláno rozhodovati předem o tom, které osoby mají býti zapsány do seznamu filmových dovozců pro určité období, tedy o tom, které osoby se vůbec mohou ucházeti o povolení k dovozu kinematografických filmů a které osoby jsou předem vyloučeny z možnosti dosíci takového povolení.

Min. jest ovšem podle § 1 bodu 1 vlád. nař. č. 442/1920 Sb. příslušno povolovati vývoz a dovoz, po případě i průvoz zboží všeho druhu. Se zřetelem na ustanovení § 1 bodu 1 odst. 3 cit. vlád. nař., podle něhož vývoz a dovoz zboží je bez výslovného povolení nebo povolovacího potvrzení ohlášky pod trestní sankcí zakázán, má min. ve zmíněném rozhodování úplnou volnost, neboť rozhoduje o žádostech za povolení